

AZ APA FIAIHOZ

Fiaim, fiaim, jertek ide, jertek!
A tizenháromról hadd beszéljek nektek.
Véssétek szavamat szívetekbe mélyen,
Hogy dicső emlékük mindörökre éljen.

Mikor az ellenség rátört a magyarra:
Villámként cikázott hőseinknek kardja,
Futó sereg vére pirosra festette,
Zöldelő borostyán lebegett felette.

Egyre szebben hajtott a szabadság fája...
Északról az orosz fejszét emelt rája.
Lecsapott a fejsze: oda a szabadság...
Börtön, temető lett egész Magyarország.

Éjszaka borult rá, mint a holló szárnya,
Puskacsövek, bitók rémületes árnya.
Fiaim, fiaim! Kik a hont szerették,
Halállal lakoltak a vitéz leventék.

Aradi vértanúk nem hiába haltak:
Poraikból élet sarjad a magyarnak.
Hallgasd csak a fűszált, hallgasd a virágot,
Azt susogja: magyar! Véd a szabadságod'!

Fénykoszorút fon az őszi nap sugára
A tizenhárom hős tábornok szobrára
A nemzetnek ráhullatott könnye
Sötét fájdalomnak legragyogóbb gyöngye.

Rakd tele gyöngyökkel népem! Hadd ragyogjon!
Lánggal égjen lelked ott, azon a szobron!
Millióknak szíve, ha körül dobogja:
Akkor lesz belőle a szabadság szobra.

Az leng a szobornak babérillatában:
Haljatok meg, ha kell, a hazáért bátran!
Fiaim, fiaim! Legelső a haza...
Szeressétek forrón! Ez az édesanya!

1890. október. 6-án